

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania A. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Szczecinie
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 11 października 2023 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z dnia 20 września 2022 r., sygn. akt III AUa 172/22,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od A. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Szczecinie kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 lipca 2019 r., nr [...], Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Szczecinie stwierdził, że A.K. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od 2 stycznia 2014 r. do 29 września 2015 r. wskazując, że jest to rezultat przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego, które wykazało, iż zarejestrowanie działalności gospodarczej i zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych oraz ubezpieczenia chorobowego z tego tytułu z maksymalną podstawą wymiaru składek miało na celu tylko stworzenie warunków

do pobierania wysokich świadczeń w związku z chorobą i macierzyństwem i nie wiązało się z rzeczywistym prowadzeniem tej działalności.

Wyrokiem z dnia 13 stycznia 2022 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że nie stwierdził, że ubezpieczona A.K. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu oraz dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od 2 stycznia 2014 r. do 29 września 2015 r. (punkt I) oraz zasądził od organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Szczecinie na rzecz ubezpieczonej A.K. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt II). Sąd Okręgowy uznał, że z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, iż odwołująca prowadziła kwestionowaną przez organ rentowy działalność gospodarczą, a w konsekwencji, że w okresie od 2 stycznia 2014 r. do 29 maja (uwaga SA winno być: września) 2015 r. podlegała z tego tytułu obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu. Mając na uwadze powyższe okoliczności, według tego Sądu, nie można uznać, aby prowadzenie działalności gospodarczej przez A.K. było pozorne. Kierując się doświadczeniem życiowym należy przyjąć, że skoro odwołująca poczyniła znaczne nakłady finansowe na inwestycje na wyposażenie gabinetu, podjęła wykonywanie działalności, to trudno przyjąć, aby powyższe działania miały jedynie stanowić pozorowanie prowadzenia działalności gospodarczej. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów organu rentowego, że celem zgłoszenia się A.K. jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych była jedynie możliwość korzystania przez nią z wypłaty świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Po rozpoznaniu sprawy, na skutek apelacji organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 stycznia 2022 r., Sąd Apelacyjny w Szczecinie, wyrokiem z dnia 20 września 2022 r., zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie oraz zasądził od A.K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Szczecinie kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz kwotę 240 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Sąd Apelacyjny stwierdził,

że Sąd I instancji w dużej części właściwie zgromadził materiał dowodowy, stanowiący podstawę rozstrzygnięcia, zaniechał jednak przeprowadzenia dowodu z dokumentów (wnioskowanego przez apelujący organ) co do przebiegu leczenia ubezpieczonej i samej ciąży. Sąd Apelacyjny uzupełnił więc postępowanie dowodowe i uzyskał dodatkowo dokumentację medyczną A.K. z gabinetu ginekologicznego R.S., prowadzonego w ramach C. w S., gdzie zgromadzono także dokumentację z innych placówek, gdzie leczyła się ubezpieczona. Na podstawie tych dowodów Sąd Apelacyjny ustalił, że ubezpieczona od lipca 2012 r. leczyła się z powodu niepłodności, zdiagnozowano u niej niepłodność pierwotną i PCOS. Wraz z mężem wzięła udział w programie zdrowotnym pn. „Program Leczenia Niepłodności Metodą Zapłodnienia Pozaustrojowego na lata 2013-2016”. Zgodę na udział w programie wyraziła 12 października 2013 r. W dniu 18 listopada 2013 r. podjęto u ubezpieczonej próbę zapłodnienia pozaustrojowego, która nie przyniosła oczekiwanego rezultatu. W dniu 7 stycznia 2014 r. ustalono termin kolejnego zabiegu (TET) na 11 stycznia 2014 r. Ta próba okazała się udana. Ostatnia miesiączka wystąpiła u ubezpieczonej 25 grudnia 2013 r. Według USG z dnia 20 marca 2014 r. spodziewany termin porodu przypadał na dzień 26 września 2014 r. W dniu 24 września 2014 r. nastąpił poród przez cesarskie cięcie, jego przebieg był niepowikłany. Ubezpieczona aktywnie leczyła się w klinice do lutego 2017 r. Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne sądu I instancji przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku poza uznaniem, że „w okresie od stycznia do kwietnia 2014 r. wnioskodawczyni faktycznie prowadziła działalność gospodarczą”. Sąd II instancji uznał, że sąd I instancji zupełnie dowolnie ocenił zgromadzone dowody, przyjął stan faktyczny nie odpowiadający rzeczywistości, wyprowadził chybione sprzeczne z logiką i zasadami współżycia społecznego wnioski także w zakresie stwierdzenia, iż A.K. prowadziła działalność gospodarczą i z tego tytułu podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od 2 stycznia 2014 r. do 29 września 2015 r. stwierdzić, że podkreślany przez ubezpieczoną zorganizowany charakter jej działań (odbycie w okresie bezrobocia stosownych szkoleń, zakup sprzętu i wyposażenia, podpisanie umowy na finansowanie, zarejestrowanie działalności, założenie profilu na F. oraz

wspominane, ale nie przedstawione sądowi wizytówki i ulotki, które miały działalność reklamować, a także prowadzenie kalendarza z listą klientek, który miał zginąć) nie oznacza jeszcze rzeczywistego prowadzenia działalności gospodarczej. Kwestia zamiaru pojęcia i prowadzenia działalności gospodarczej nie jest wystarczająca do stwierdzenia, że taka działalność rzeczywiście została podjęta i była prowadzona. W ocenie Sądu Apelacyjnego w sprawie oczywistym jest, że ubezpieczona nie prowadziła działalności w celach zarobkowych, zapewnienia sobie stałego i pewnego źródła utrzymania. Sądowi I instancji umknęło, że pozory prowadzenia działalności gospodarczej ubezpieczona podejmowała nie tylko dla celów ubezpieczenia społecznego, ale w pierwszej kolejności w celu wykazania, że wywiązała się z zawartej z PUP umowy, bowiem w przeciwnym wypadku skutkowało to by obowiązkiem zwrotu dofinansowania otrzymanego na działalność gospodarczą. Jednocześnie Sąd Okręgowy pominął oczywistą okoliczność, że ubezpieczona aby korzystać z zasiłku chorobowego musiała przetrwać w ubezpieczeniu ponad 90 dni (okres oczekiwania). W jej zaś przypadku dokładnie po 92 dniach rozpoczęła korzystanie ze zwolnienia lekarskiego. Sąd II instancji zauważył zwrócił także uwagę, że we wniosku o dofinansowanie ubezpieczona wskazała prowadzenie działalności w lokalu - gabinecie kosmetycznym i celem rozliczenia się z dofinansowania wskazała na zakupy wyposażenia tego lokalu. Przy czym, było to wyposażenie, które może dotyczyć każdego pomieszczenia. Nadto ubezpieczona przedłożyła swoje zdjęcie wykonane w lokalu (w grudniu 2013 r.), który miał być już przygotowany do prowadzenia działalności. Po czym, w ogóle nie rozpoczęła działalności w tym lokalu, a świadkowie zeznali, iż ubezpieczona mówiła/wspominała, że taki lokal będzie chciała otworzyć. Okoliczności te również świadczą o tworzeniu pozorów na potrzeby zgłoszenia się do ubezpieczeń społecznych (a także rozliczenia z udzielonego dofinansowania), a nie o faktycznym rozpoczęciu i prowadzeniu działalności gospodarczej.

W skardze kasacyjnej z dnia 22 grudnia 2022 r. pełnomocnik ubezpieczonej zaskarżył w całości wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 września 2022 r., zarzucając orzeczeniu naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

- przepisu art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1 oraz art. 11 ust. 1 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 1, art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, iż odwołująca nie podlegała obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej albowiem prowadzona przez nią działalność nie odpowiadała kryteriom działalności gospodarczej wynikającym z art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, podczas gdy prowadzona działalność obejmowała faktyczne wykonywanie czynności należących do zakresu działalności gospodarczej, a także czynności zmierzających do zaistnienia takich czynności, a zatem skarżąca podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym;

- art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej poprzez niewłaściwą wykładnię polegającą na przyjęciu, iż odwołująca, biorąc udział w programie leczenia niepłodności metodą zapłodnienia pozaustrojowego, nie miała zamiaru rzeczywistego prowadzenia działalności gospodarczej, przy jednoczesnym ustaleniu, iż faktycznie wykonywała czynności mieszczące się w zakresie zarejestrowanej działalności gospodarczej, a podejmowane przez nią działania miały charakter zawodowy, powtarzalny, zorganizowany i zarobkowy;

- art. 20 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych przez niewłaściwą wykładnię polegającą na odniesieniu się przez Sąd Apelacyjny do wysokości zadeklarowanej podstawy wymiaru składek, która to w ocenie Sądu powinna rzutować na ustalenie, czy prowadzenie działalności gospodarczej miało charakter pozorny, podczas gdy zadeklarowana przez płatnika podstawa wymiaru w kwocie mieszczącej się w granicach przewidzianych przez ustawę nie podlega weryfikacji i nie musi być adekwatna do uzyskiwanego faktycznie przychodu.

Podnosząc powyższe zarzuty strona skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego od organu rentowego na rzecz odwołującej się, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego

wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy przez zmianę wyroku Sądu Apelacyjnego, tj. oddalenie apelacji organu rentowego i zasądzenie kosztów postępowania na rzecz odwołującej się według norm przepisanych oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego od organu rentowego na rzecz odwołującej się.

Jako podstawę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca wskazała na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie: czy fakt planowania ciąży, leczenia niepłodności oraz wzięcia udziału w procedurze zapłodnienia pozaustrojowego in-vitro wyklucza ocenę, że zarejestrowana działalność gospodarcza spełniać ma przesłanki określone w art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej w sytuacji, gdy ubezpieczona przygotowywała się do jej podjęcia przed przystąpieniem do programu leczenia niepłodności metodą zapłodnienia pozaustrojowego, a działalność - po jej zarejestrowaniu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej - była faktycznie podjęta i wykonywana.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ewentualnie, w razie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o jej oddalenie oraz o zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym wg norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wywiedziona w niniejszej sprawie nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki

przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w niniejszej sprawie oparty został na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Należy więc przypomnieć, że za istotne zagadnienie prawne, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c., uznaje się zagadnienie dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, a więc cechujące się nowością i którego rozstrzygnięcie może sprzyjać rozwojowi prawa. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że powołanie się na tę okoliczność wymaga, obok sformułowania tego zagadnienia, także przytoczenia związanych z nim konkretnych przepisów prawnych oraz wskazania, dlaczego jest ono istotne, jak również przedstawienia argumentacji wskazującej na rozbieżne oceny prawne. Skarżący ma zatem obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią juretryczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez sąd drugiej instancji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 Nr 1, poz. 11; 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51;

10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999; 16 lutego 2023 r., III USK 401/22, Legalis nr 2925287). Tym obowiązkom strona skarżąca nie podołała. Rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy zagadnienia prawnego wskazanego we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie może przy tym się sprowadzać do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2023 r., III USK 44/22, Legalis nr 2877720). Budzący wątpliwości interpretacyjne przepis musi mieć zastosowanie w sprawie, a jego wykładnia - mieć znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Przedmiotem zainteresowania Sądu Najwyższego jest jednak sam przepis, a nie rozstrzygnięcie konkretnego sporu. Stąd też wątpliwości interpretacyjne powinny być na tyle poważne, by ich wyjaśnienie nie sprowadzało się do prostej wykładni przepisów. Z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia w rozpoznawanej sprawie. Strona skarżąca w istocie nie sformułowała w ogóle żadnego zagadnienia prawnego, w rozumieniu powołanego wyżej przepisu. Co więcej, z wniosku zawartego w skardze kasacyjnej wynika jednoznacznie, że zamiarem strony pozwanej jest próba podważenia ustaleń sądów *meriti* w zakresie rzeczywistego prowadzenia przez ubezpieczoną działalności gospodarczej. Tymczasem, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Oznacza to niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Także zarzuty skargi kasacyjnej dotyczące naruszenia prawa materialnego, mające w istocie charakter polemiki z ustaleniami faktycznymi sądów *meriti* i dokonaną przez te sądy oceną stanu faktycznego – tak jak to ma miejsce w niniejszej sprawie - nie mogą stanowić podstawy skargi kasacyjnej, ani

jej przyjęcia do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 sierpnia 2022 r., I CSK 664/22, Legalis nr 2739699; postanowienie Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2023 r., II PSK 58/22, Legalis nr 2909745).

Należy przy tym zwrócić uwagę, że z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż dla zakwalifikowania danej działalności jako działalności gospodarczej istotne znaczenie ma jej ciągłość oraz zorganizowany i zarobkowy charakter. Ciągłość w działalności gospodarczej ma dwa aspekty. Pierwszy to powtarzalność czynności, pozwalająca na odróżnienie działalności gospodarczej od jednostkowej umowy o dzieło lub zlecenia albo umowy o świadczenie usługi, które same w sobie nie składają się jeszcze na działalność gospodarczą, zaś drugi aspekt, wynikający zresztą z pierwszego, to zamiar niekrótkiego prowadzenia działalności gospodarczej. Przejawem działalności gospodarczej nie są działania o charakterze sporadycznym, doraźnym, okazjonalnym lub incydentalnym. Oba aspekty zależą od zachowania osoby podejmującej działalność gospodarczą. Z kolei o zorganizowaniu działalności gospodarczej nie świadczy jedynie jej forma organizacyjno-prawna, czyli dokonanie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej czy rejestru przedsiębiorców KRS. Organizacji tej nie można bowiem sprowadzać wyłącznie do płaszczyzny formalnej, gdyż ma ona swoje odzwierciedlenie również w płaszczyźnie materialnej. Zorganizowanie działalności gospodarczej w płaszczyźnie materialnej odbywa się zatem przykładowo przez: zapewnienie kapitału, lokalu, środków biurowych, maszyn, sprzętu, technologii, zatrudnienie pracowników, przedsięwzięcie działań o charakterze marketingowym (informacja, reklama) oraz, ogólnie rzecz ujmując, przez podejmowanie działań zmierzających do uzyskania i utrzymania wymaganych kwalifikacji niezbędnych ze względu na rodzaj wykonywanej działalności. Prowadzona działalność gospodarcza powinna być przy tym ukierunkowana na osiągnięcie zysku. Cel zarobkowy polega na zamiarze osiągnięcia przychodu pokrywającego w pełni koszty działalności, w tym koszty ubezpieczenia społecznego (związane z koniecznością opłacenia składek na ubezpieczenie), a ponadto dochodu wystarczającego na utrzymanie i rozwój przedsiębiorcy i jego przedsiębiorstwa. W przypadku osoby, która prowadzi działalność gospodarczą tylko po to, aby uzyskać świadczenia z ubezpieczenia społecznego, w istocie stwarza pozory tej działalności, bowiem nie zmierza do

pozyskania zarobku z działalności (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 24 marca 2022 r., II USKP 130/21, Legalis nr 2765196; z 19 kwietnia 2023 r., III USKP 64/22, Legalis nr 2957998; z 17 maja 2023 r., I USKP 55/22, Legalis nr 2937451).

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

D.S.

[ms]